

6. Sharpe W.F. A Simplified Model for Portfolio Analysis / W. F. Sharpe // Management Science. – 2013. – Vol. 9, № 2. - P. 277-293.
7. RiskMetrics - Technical Document, J.P. Morgan, December 17, 1996; Zangari, P., 1996, An Improved Methodology for Computing VaR, J.P. Morgan RiskMetrics Monitor, Second Quarter 1996.
8. Official site PJSC "Vesko" [Electronic source] - Available at <http://www.umginvestments.com/>
9. Official site of State Statistics Service of Ukraine [Electronic source] - Available at <http://www.ukrstat.gov.ua>
10. Official site of National Bank of Ukraine [Electronic source] - Available at <https://bank.gov.ua/control/uk/index>
11. Official site of rating agency Moodys [Electronic source] - Available at <https://www.moodys.com/>
12. Official site of A. Damodaran [Electronic source] - Available at <http://pages.stern.nyu.edu/~adamodar/>

УДК 338.2

Франчук Т.М.,

аспірант ДННУ «Академія фінансового управління»

Міністерства фінансів України

До питання державного регулювання фінансового сектору в Україні

Складні завдання, що стоять перед Україною на сучасному етапі розвитку, засвідчують необхідність продовження курсу на реформи у політичній, соціальній та економічній сферах. Сценарій, що його було реалізовано у період 1991-2013 рр., з акцентом на еволюційний характер змін та відмовою від радикальних і швидких перетворень себе фактично не виправдав. Зрозуміло, що навіть зазначений «фрагментарний» підхід до реформ у певній мірі був результативним з погляду формування принципово нового формату економічних відносин, проте він же визначив і поглиблення відставання нашої

держави за багатьма показниками. В економічній сфері, в першу чергу, мова повинна йти про технологічний «розрив», наслідком якого є нестабільність макроекономічних тенденцій, низька конкурентоспроможність українського бізнесу на глобальній арені, відтік кваліфікованої робочої сили тощо.

Очевидно, що одним із шляхів подолання цих диспропорцій є реалізація інноваційного напрямку розвитку української економіки, основою якого має бути відповідне фінансове забезпечення. Настільки існуючий економічний потенціал вітчизняного фінансового сектору відповідає зазначеним завданням? Аналіз актуальних даних щодо розвитку різних фінансових інституцій в Україні дозволяє зробити наступні висновки:

- банківський сектор після системної кризи 2013-2016 рр. вкрай повільно відновлює свій потенціал, при цьому частка довгострокових ресурсів у кредитному портфелі залишається низькою, а висока частка проблемних кредитів уповільнюватиме в подальшому розвиток вітчизняного банківництва [1];

- на ринку цінних паперів на протязі тривалого періоду продовжують переважати державні боргові зобов'язання, тоді як корпоративний сектор дуже обмежено використовує цінні папери для залучення фінансування [2];

- небанківські фінансові інституції розвинені в Україні вкрай фрагментарно [3-4], сектор інституційних інвесторів – недержавних пенсійних фондів, інститутів спільного інвестування та страхових компаній – є слабким і не здатен сформувати достатні фінансові ресурси для швидкого інноваційного прориву.

В такій ситуації виникає потреба у активному втручанні держави в процеси, які відбуваються у фінансовому секторі. Рамкові положення щодо моделі державного регулювання фінансових ринків окреслені з врахуванням євроінтеграційного вектору розвитку нашої держави [5]. В той же час, зрозуміло, що особливості політичного процесу в Україні доволі часто ставлять під сумнів можливість практичної реалізації навіть найбільш концептуально вивірених програм та положень.

На наш погляд, ключовими питаннями, вирішення яких сформує сучасні засади державного регулювання фінансового сектору в Україні є:

1. Чітка визначеність щодо складу та нормативна регламентація повноважень органів, що здійснюють державне регулювання на фінансовому ринку.
2. Мінімізація ролі політичної складової в питанні формування регуляторної моделі фінансового сектору в Україні та діяльності відповідних органів.
3. Уніфікація підходів до розвитку саморегулювання на окремих сегментах фінансового ринку.
4. Зниження невиправданих адміністративних бар'єрів для функціонування фінансових посередників в Україні.
5. Створення антикризового пакету заходів, які реалізовуватимуться у випадку виникнення деструктивних тенденцій на фінансовому ринку.
6. Посилення контролю за захистом прав інвесторів та споживачів фінансових послуг.
7. Врахування в регуляторній діяльності держави подальшої інтернаціоналізації та глобалізації фінансового сектору України.

Список використаних джерел:

1. Основні показники діяльності банків України [Електронний ресурс]// Національний банк України. Офіційний сайт. — Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>. — Назва з екрана.
2. Фондовий ринок [Електронний ресурс]// НКЦПФР. Офіційний сайт. — Режим доступу: <http://www.nssmc.gov.ua>. — Назва з екрана.
3. Ринок у цифрах [Електронний ресурс]// Українська асоціація інвестиційного бізнесу. Офіційний сайт. — Режим доступу: <http://www.uaib.com.ua>. — Назва з екрана.
4. Огляд ринків [Електронний ресурс]// Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. Офіційний сайт. — Режим доступу: <http://www.nfp.gov.ua>. — Назва з екрана.

5. Комплексна програма розвитку фінансового сектору України до 2020 року // Постанова Правління Національного банку України від 18 червня 2015 року № 391 (у редакції рішення Правління Національного банку України від 16 січня 2017 року № 28).

УДК 336.77

Циганова Н.В.,

к.е.н., доцент, доцент,

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

**Банківське кредитування у системі фінансового забезпечення
інноваційного розвитку економіки**

Економічний розвиток у сучасних умовах є реалізацією логічного ланцюга взаємопов'язаних тенденцій: поглиблення розподілу праці і розширення меж ринків, у тому числі географічних, посилення глобалізації та міжнародної конкуренції, прискорення розвитку інновацій як основної конкурентної переваги. Посилення прозорості економічних кордонів держав не залишає шансів для бізнесу, який тримається осторонь інноваційних процесів. Суспільно-необхідними стають не просто найменш витратні, як раніше, продукти, суспільство готово переплачувати за інноваційні продукти, тому змінюється економічний зміст самого поняття «ефективність».

Специфіка фінансового забезпечення розвитку бізнесу в умовах агресивного конкурентного середовища полягає у пріоритетному використанні зовнішніх джерел фінансування розширеного відтворення, оскільки політика розвитку за рахунок внутрішніх джерел веде до погіршення конкурентної позиції. Створення нового інноваційно спрямованого бізнесу може базуватися на перевагах фінтеху [1], оскільки застосування традиційних методів фінансування у цьому випадку є проблемним. Проте розширення діючого бізнесу, оновлення основних фондів потребує залучення кредитних ресурсів із традиційних джерел, основним з яких є банківський кредит [2].